

Ordføreren: Naar jeg gjenoptager Spørgsmaalet og svarer den ærede Minister, skylder jeg at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at jeg her ikke taler som Ordfører, men som en af Forslagsstillerne; det er kun det halve Antal af Udvalget, som har deeltaget i dette Forslag; det er Noget, man ikke maa overse, idet den Omstændighed jo upaatvivleligt tillægger Forslaget en ringere Betydning. Naar den ærede Minister siger, at i Betænkningen staaer det som Hovedmeningen, at man skal faae en forandret Lovgivning for Opkrævningen, da staaer det dog ikke ganske saa. Der staaer nemlig, at man henstiller til Regjeringens alvorlige Overveelse, om den ikke inden 2 Aar skulde komme til den Erkjendelse, at den nærværende Lovgivning om Skatteopkrævningen er uhensigtsmæssig; der er en meget stor Forskel her paa og paa hvad den ærede Minister sagde. Forslagsstillerne, i det Mindste jeg for min Part, have den Obertydning, at, naar Regjeringen rigtig alvorligt tænker efter, maa den inden 2 Aar komme til det samme Resultat. Men dersom den, inden de 2 Aar ere omme, ikke kommer dertil, og Regjeringen er en saadan Regjering, som vi ønske at beholde, saa kunne vi igjen give Contoirhold paa 2 Aar og paa den Maade leve paa Haandpøenge med hinanden. Tingen er imidlertid, at den ærede Regjering vil prøve paa at sætte et System igjennem, hvorved Lovgivningen skal blive uforanderlig, skal ikke kunne forandres uden derved, at Regjeringen synes om det; det er det, der ligger bagved. Den ærede Minister siger: naar vi ikke faae Midlerne til at regjere med, kunne vi ingen nye Love give, men saaledes er Forholdet ikke ganske. Regjeringen kan jo blot gaae sin Vej, det er ikke absolut de nye Love, som ere nødvendige, men Gøt af Lo er nødvendigt: enten nye Love eller en anden Regjering. Der er i dette Forhold Intet, som i allermindste Maade er nærgaaende for Regjeringen eller staaer i den allermindste Modspænding til det hele System, som følges. Naar de 2 Aar ere gaaede, maa Forsamlingen, isald den gaaer ind paa dette Forslag, som er meget tvivlsomt, tage Sagen under fornyet Overveelse; den vil da have at overveie, om den vil gaae ind paa at beholde Regjeringen med Contoirholds

Godtgjørelser &c., eller om den vil lade det komme an paa at miste den Regjering, der er tilstede, i Forventning af at faae en Regjering, som skaffer et nyt Opkrævningsystem tilveie. Der ligger desuden den Mulighed for, at der inden den Tid kan være forelagt et Lovforslag, som vinder almindeligt Bifald, skjøndt maaskee ikke af Regjeringen, og saa bliver Sagen slet ikke farlig for Staten; der kan vel blive Banffelige heder og Farer for Mændene, men ikke for Staten. Naar vi forferte den femaarige Periode til 2 Aar, saa troer jeg, at der deri er ligesaa lidt noget Principstridigt, som der har været noget Principstridigt i at fastsætte den 5aarige Periode; enten maa jo Lovgivningen aldrig sætte en Grænse af den Natur, eller ogsaa maa den ligesaa godt kunne sætte den paa 2 Aar som paa 5. Naar den ærede Minister har sagt: Efterat Loven er kommen tilbage fra det andet Thing, og vi ere saa nær ved Sessionens Slutning, vil det ikke være rigtigt, for denne Forandrings Skyld, at bringe den tilbage dertil, saa siger jeg: Ja, denne Forandring er jo ogsaa stillet under Forudsætning af, at Loven for en mere væsentlig Forandrings Skyld skulde tilbage alligevel, og vort Forslag taber en heel Deel af sin Betydning derved, at den vigtigste Bestemmelse er forkastet; det er ganske vist, men den hele principmæssige Behandling, som den ærede Minister har søgt at give dette Spørgsmaal, troer jeg ikke er heldig. Jeg gjentager, at jeg ikke skal gaae ind paa Sagen; jeg skal ikke trætte den ærede Minister dermed; men jeg er fuldkommen overbevist om, at den fra hans Side ikke er opfattet rigtigt.

Indenrigsministeren: Dersom det nærværende Ministerium havde tilraadet Hs. Majeestæt Benyttelsen af Betoet mod de mange private Love, som her ere indkomne, saa kunde den ærede Taler have Ret i at sige, at Regjeringen ikke vilde have Lovgivningen forandret; men det forekommer mig, at den Betydning, som man har tillagt Initiativet herfra, idet Kongen deels allerede har sanctionneret og endnu i disse Dage vil sanctionnere en Mængde Love, som ere fremkomne ved Rigsdagens Initiativ, anviser den Vej, som jeg anseer